

ת"פ 43129/03/18 - מדינת ישראל נגד גריח מוסא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43129-03-18 מדינת ישראל נ' מוסא(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד שירלי אוחיון

המאשימה

נגד

גריח מוסא ע"י עו"ד חיים הדיה

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיוע להתפרצות, סיוע לגניבה, סיוע לגניבת רכב, הפרעה לשוטר, החזקת מכשירי פריצה ונהיגה ללא ביטוח.

על פי עובדות כתב האישום, בליל יום 14.3.18, בסמוך לשעה 2:30, נכנס הנאשם לישראל ללא היתר וסייע לאדם אחר להתפרץ לדירת מגורים במבשרת ציון, ולגנוב מתוכה מחשב, תכשיטים ומפתחות של מכונית השייכת לבעל הדירה, בכך שהמתין מחוץ לדירה בזמן שחברו התפרץ לתוכה וגנב את הרכוש. לאחר ההתפרצות גנב חברו של הנאשם את המכונית ובה ציוד צילום ותאורה, מסר את המכונית לנאשם והורה לו לעזוב את המקום. הנאשם נהג במכונית הגנובה, וכאשר הבחין בכח משטרת ניסה להמלט, אך המכונית עלתה על דוקרנים ונעצרה במרחק 100 מטר. הנאשם וחברו ברחו מהשוטרים, אך הנאשם נעצר לאחר מרדף.

במהלך הארוע החזיקו הנאשם וחברו כלי פריצה שונים ובהם מברגים, מגזרי מתכת ופלאיירים.

הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר דיוני, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בשאלת העונש.

עמדות הצדדים

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם נע בין 18 חודשי מאסר ועד 36 חודשים, ובשל נסיבותיו של הנאשם, ובכללן הרשעותיו הקודמות, בקשה להשית עליו עונש של 24 חודשי מאסר ופיצוי למתלוננים. עם זאת הבהירה, כי הרכוש אשר נגנב בהתפרצות הוחזר למתלוננים.

ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם. בטיעונו הפנה לכך שהנאשם לא היה מבצע עיקרי אלא מסייע, ולכך שהרשעותיו הקודמות הן בשל עבירות שנעברו לפני מספר שנים. כמו כן טען, כי הנאשם הוכה על ידי שוטרים במהלך מעצרו. במסגרת טיעונו הגיש ב"כ הנאשם פסיקה שונה לתמיכה בדבריו.

מתחם העונש

הנאשם סייע לאחר להתפרץ לדירת מגורים ולגנוב מתוכה רכוש יקר ערך, ולאחר ההתפרצות סייע לחברו לגנוב מכונית השייכת לבעל הדירה, ואף ניסה לברוח משוטרים אשר ביקשו לעצרו - ואת כל אלה עשה תוך ששהה לישראל שלא כדין, לשם ביצוע העבירות.

רבות נאמר על רעתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים ונזקיה. תחושתו הקשה של אדם אשר ביתו נפרץ ברורה ומובנת. מעבר לפגיעה הכלכלית, העבירה פוגעת בשלוות נפשו של קרבן העבירה ובתחושת הבטחון האישי שלו בביתו. ר למשל רע"פ 398/14 טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים. יפים, לעניין זה, דברי השופט א' רובינשטיין ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.2.2008):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד".

ר' גם רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008), אשר האיר אף את החוויה הקשה אותה חווים קורבנות הפריצה:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד"

לאור זאת, מתחם העונש ההולם התפרצות "שגרתית", הוא מאסר בפועל לתקופה שבין שנה אחת לשלוש שנים וכן עונשים נלווים ובהם פיצוי לקרבן העבירה. ר' עפ"ג 53596-09-17, חמאד נ' מדינת ישראל, עפ"ג 1369-02-14, חושיה נ' מדינת ישראל, עפ"ג 40839-04-14, אסרף נ' מדינת ישראל, עפ"ג 61965-12-14, פכר נ' מדינת ישראל וע"פ 47163-04-17, אבו אלהווא נ' מדינת ישראל (אושר ברע"פ 8999/17 ביום 21.11.17).

בית המשפט העליון עמד זה מכבר על תופעת גניבות הרכב במדינה, ועל הפגיעה הקשה לחברה שזו יוצרת. ראו לדוגמה דבריו של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.05.06):

למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט

זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך.

ר' גם ע"פ 2333/13, באסל סאלם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, פסקה 4):

"עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק אשר קבע לצידה עונש מאסר ממושך וחמור משל עבירות גניבה אחרות, והן על ידי בית משפט זה, אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006); רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011)). הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה זו הוא רב, הן כלפי המשתמש ברכב שנגנב, והן כלפי הציבור בכללותו לנוכח העלאת פרמיות הביטוח בשל ריבוי גניבות."

לפיכך מתחם העונש ההולם גניבת רכב "שגרתית", אשר אין בה מאפיינים מיוחדים, הוא מאסר, לתקופה שבין שמונה חודשים ועד שנתיים. ר' למשל עפ"ג 26529-08-13, אבו סרחאן, ע"פ 7163/13, כסוואני, ע"פ 2519/14, ענאד ועפ"ג 11136-02-13, אבו נאב.

בקביעת מתחם העונש בגין מכלול מעשיו של הנאשם, אביא בחשבון את העובדה שחלקו של הנאשם בהתפרצות והגניבה אינו ברור, והתמצה בהמתנה מחוץ לדירה בעוד חברו התפרץ לתוכה, וכי הורשע בסיוע לעבירה. מנגד, בכל הנוגע לגניבת הרכב חלקו של הנאשם התבטא בקבלת מכונית מיד לאחר שנגנבה ונהיגה בה, מעשים הקרובים יותר לביצוע עיקרי מאשר לסיוע, למרות שהורשע בסיוע בלבד. עוד אביא בחשבון כי הנאשם נכנס לישראל שלא כדין במיוחד לשם ביצוע העבירות, דבר המשווה למעשיו חומרה יתרה.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם הוא מאסר, לתקופה שבין עשרה חודשים ועד שנתיים.

נתונים אשר אינם קשורים לעבירה

הנאשם יליד 1988. רווק. לחובתו מספר הרשעות קודמות:

בשנת 2014 הורשע בעבירות על חוק הכניסה לישראל שבוצעו בשנת 2010 ונדון ל- 45 ימי מאסר בפועל.

בשנת 2008 הורשע בעבירות על חוק הכניסה לישראל שבוצעו בשנת 2006 ונדון ל- 14 ימי מאסר בפועל.

בשנת 2007 הורשע בעבירות של ידי אבנים וידוי בקבוק תבערה ונדון ל- 17 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם טען, כי במהלך המעצר הוכה הנאשם על ידי שוטרים, והגיש לעניין זה תיעוד רפואי. מכתב האישום עולה, כי הנאשם ברח מהשוטרים, אשר נאלצו לעשות שימוש באקדח הולם ("טייזר") על מנת לעצרו. גם אם אקבל את הטענה כי הנאשם נחבל אגב המעצר, אין הדבר מצדיק הקלה עמו. עבריו הבורח משוטרים אמור להביא בחשבון כי אלה יעשו שימוש בכח על מנת לעצרו, וכל עוד מדובר בכח סביר, אין הדבר פועל לזכותו.

דין והכרעה

מרבית שיקולי הענישה פועלים לזכות הנאשם: הנאשם קיבל אחריות למעשיו והרשעותיו הקודמות הן מלפני מספר שנים, והן אינן ממין הענין. עם זאת, מדובר באדם בוגר, אשר אמור להבין את משמעות מעשיו ואת המחיר הכרוך בהם.

לאור אלה, ראיתי להעמיד את ענשו של הנאשם על צידו הנמוך של המתחם, אך לא בתחתיתו.

לאור העובדה שהרכוש הוחזר לבעליו, ואין באישום התייחסות לנזקי הפריצה, לא ראיתי מקום לקבוע רכיב פיצוי.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שנים עשר חודשי מאסר בפועל, שימנה מיום מעצרו של הנאשם 14.3.18, גם אם יראו רישומי שב"ס אחרת.
- ב. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא עוון או עבירה על חוק הכניסה לישראל תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, א' חשוון תשע"ט, 10 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.